

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 356.

91de Møde.

Tirsdagen den 4de Juni.

(Fortf.)

Sjæbnering (fortf.): Det ærede Medlem har om den 3die Paragraph sagt, at han syntes, at det var overordentligt lidet forlangt, og derfor var det urigtigt eller urimeligt at ville udgive en Lov derom. Skulde, sagde han, en Lov behøves for at skaffe en Mand saadant et Huus som det her omtalte, et Huus, hvorved han blot skulde have Tag over Hovedet, Mure, Vinduer og Døre, skulde, siger han, der nogenstunde blive budt en saadan Mand et Huus, som ingen Vinduer og Døre havde, og intet Tag over Hovedet? Ja, saadant et Huus bliver der budt disse Folk (Ja! Ja!). Jeg har seet et Huus overleveret til saadan en Mand, hvorom Sagnet gik, at Vinteren igjennem havde en sulten Hest ædt sig ud af Taget. Om det virkelig var saa, eller om det blot var en Fortælling for at gjøre det begribeligt, hvorledes det store Hul var kommet i Taget, og hvilken sulten Indbo der havde været, førend Huset kom i denne Stand, det skal jeg ikke kunne sige, men at Huset blev overleveret saaledes til Efterfølgeren, som i denne Stand maatte tage det i Besiddelse og flytte ind i det tidligt paa Foraaret, fordi han intet andet Hjem havde, det saae jeg, og jeg er vis paa, at han selv maatte skaffe Døre dertil, selv maatte skaffe sig Tag over Hovedet; han maatte tætte Murene, som vare utætte, og han maatte tætte Vinduerne. Dersom man troer, at det er nogen Sjældenhed, at en Mand, til hvem et Huus bliver overgivet, maa gjøre alt dette selv, førend han kan beboe det, saa tager man fejl, saa har man ikke seet, hvad der foregaaer her i Landet. Det er netop almindeligt, at man lægger grumme ringe Mærke til den Brost, som et Huus har ved Dørens levering, at man derimod paalægger den tilkom-

mende Beboer selv at udbrede disse Brost, det er det Almindelige; og, troer man da, at det er saa seldent her i Landet at finde Huse, selv af de beboede, og, det ikke af de fletteste, hvor det er maadeligt nok fat med Døre og Vinduer, saa tager man fejl. Jeg skal paa ingen Maade høre til dem, som skal beklage disse Husenes Beboere; thi det er en kraftig Stamme og et dygtigt Folk, der boer i dem, og jeg har ikke nogen Tilbøielighed for Jøleri; men det er aldeles vist, at jeg skal føre hvem der vil mangen en Mil omkring paa Landet, hele Mile ad Gangen, og jeg skal vise ham Huus for Huus, som ikke ere saaledes indrettebde, at man i Birkeligheden kan sige, at de have gode Mure, Vinduer og Døre, og, forsaavidt de have det, saa er det ikke Eieren, men Leieren, som har skaffet dem det, og naar Leieren har saaet skaffet sig det tilgavn, saa er han altid nærmere ved Dypstgelsen, end han var, medens Huset var saa slet, at Ingen vilde boe deri. Man har villet stemme denne Omtale om Forslaget iweiret, for at gjøre det ret begribeligt, hvor farligt det var at gaae ind derpaa. Jeg kunde stemme det meget høiere iweiret, for at bevise hvor nødvendigt det er at gaae ind derpaa, og for at gjøre det tydeligt, at heri skulde ligge en Maalestok for hvad vi kunne og ville gjøre. Det ærede Medlem talte saa lidet om § 5, at jeg troer, han slet ikke nævnte den; det var ogsaa et af de vanskeligste Punkter, som han var kommen ind paa, det er nemlig en §, som, for saa lidet som muligt at komme i Strid om noget af den Jord, som meer eller mindre kan siges at være Eiendomsjord, henviser først til Gadejord som den, man skal tage i Besiddelse til disse Huse, som skulle bygges for Communens Regning. Nu er det aabenbart, at Gadejord har aldrig været udlagt til privat Brug, og at der altid hester en Adkomst til offentlig Brug paa den, førend den bruges som privat, men det er ligesaa vist; at der i denne